

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **JUDr. Juraj Podkonický, Ph.D.**, soudní exekutor se sídlem Evropská 693/132, Praha 6, zastoupen JUDr. Pavel Truxou, advokátem se sídlem Josefa Knihy 177, Rokycany 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, pplk. Sochora 27, Praha 7, zastoupen JUDr. Martinem Vlčkem, CSc., advokátem se sídlem Anglická 4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 15. 4. 2008, č.j. PRÁV-1644/08-5 UOOUX0012QIC,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 15. 4. 2008, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů č.j. SKO-4222/07-19 ze dne 12. 12. 2007, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 4000,- Kč za porušení povinnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) a tím spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, jelikož v souvislosti se zpracováním osobních údajů povinného při vedení exekuce zpřístupnil osobní údaje povinného R. Č. v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, dlužná částka a identifikace věřitele (oprávněného), když v chodbě domu na adrese Biskupcova 7, Praha 3, vyvěsil výzvu k dostavení se do sídla exekutorského úřadu. Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) konstatoval, že tuto výzvu vyvěsil v průběhu měsíce května roku 2007 zaměstnanec žalobce A. V. Žalobce tuto skutečnost nepopřel, ale současně poukázal na okolnosti doručování výzvy, zejména na to, že povinný účelově a úmyslně znemožňuje identifikaci místa svého pobytu. Předseda Úřadu se v rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami z rozkladu a neshledal důvod ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že popsáním způsobem oznámení výzvy povinnému neporušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, dále že žalobce neměl možnost podrobit oznamovatele údajného deliktu dotazům ohledně bližších okolností a že podnětem pro zahájení řízení byl neautorizovaný email, dále že jeho postup při doručování výzvy nebylo v rozporu s občanským soudním řádem, za další, že údaje uvedené ve výzva nebyly s to způsobit povinnému újmu a že žalobce jako exekutor je v mezích své působnosti oprávněn osobní údaj zpracovat a i zpřístupnit či zveřejnit, dále že žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval citovaná ustanovení zákona o ochraně osobních údajů a konečně navrhl moderaci uložené sankce. V petitu žaloby navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především namítl, že popsáním způsobem oznámení výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti vůči povinnému neporušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, a nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nepřesvědčivé, když v něm žalovaný potvrdil zobecňující konstatování, že osobní údaje povinného byly zpřístupněny omezenému okruhu osob, a to po krátkou dobu, aniž by tyto skutečnosti, relevantní pro výši uložené pokuty, jakkoliv v řízení alespoň zčásti zjistil dokazováním.

Této žalobní námitce soud nevyhověl, shledav ji zčásti zcela nekonkrétní. Její první část je totiž pouhou negací závěru žalovaného o tom, že žalobce porušil povinnost stanovenou v ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, aniž by však žalobce tuto negaci jakkoliv odůvodnil.

Ve druhé části pak žalobce vytýká správnímu orgánu nedostatečná skutková zjištění ohledně zpřístupnění vyvěšené výzvy s osobními údaji povinného, a to po krátkou dobu. Tato část námitky je nesrozumitelná, neboť z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (na str. 5 zcela dole) je zřejmé, že obě tyto skutečnosti byly vyhodnoceny v žalobcův prospěch. Toto vyhodnocení se opírá o skutková zjištění, a to o vlastní vyjádření žalobce ze dne 7. prosince 2007 a o výpověď svědka A. V. Není tedy pochyb o tom, že předmětná výzva byla vyvěšena v chodbě domu čp. 7 v ulici Biskupcova za vstupními dveřmi u poštovních schránek na zdi. Ze žalobní námitky však není zřejmé, v jakém smyslu měly být tyto skutečnosti nedostatečně zjištěny a v čem je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřesvědčivé.

Dále žalobce uvedl, že z procesního hlediska činí žalobním bodem prokazujícím nezákonnost rozhodnutí i postupu žalovaného skutečnost, že žalobce jako účastník řízení neměl možnost podrobit oznamovatele údajného správního deliktu dotazům ohledně bližších okolností oznámených skutečností, neboť tato osoba nebyla pro správní orgán kontaktní. Podnětem pro zahájení správního řízení pak byl neautorizovaný e-mail podepsaný jménem povinného, ale v průběhu správního řízení nebyl autor e-mailu ztotožněn s povinným, proti němuž je vedeno exekuční řízení.

Soud především konstatuje, že řízení o správním deliktu, vedené Úřadem pro ochranu osobních údajů, je řízením zahajovaným z moci úřední podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu. Podnětem pro zahájení takového řízení je jakákoliv informace, jež se dostane do dispozice správního orgánu, z níž vyplývá podezření na to, že mohl být spáchán správní delikt. Forma ani obsah takového podnětu není zákonem stanovena, resp. omezena, takže nic nebrání tomu, aby řízení z moci úřední bylo zahájeno například i na podnět, jenž má povahu neautorizovaného e-mailového sdělení. Správní orgán není vázán ani skutkovými tvrzeními v podnětu, ani případnou právní kvalifikací, neboť skutková zjištění musí v průběhu správního řízení opatřit sám a sám též rozhodne o právní kvalifikaci. V projednávané věci tedy nebylo nijak na závalu, že řízení bylo zahájeno na základě informací získaných z e-mailového sdělení.

Soud rovněž dospěl k závěru, že žalobcova práva nebyla zkrácena ani tím, že nebyl ztotožněn a vyslechnut autor onoho e-mailu. O tom, v jakém rozsahu mají být zjištěny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí, a tedy v jakém rozsahu bude provedeno dokazování, rozhoduje vždy správní orgán. Jeho povinností podle ust. § 3 správního řádu je postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ze žalobní námitky nevyplývá, která konkrétní skutečnost nebyla v důsledku absence výsledku oznamovatele zjištěna a jaké bližší okolnosti tedy zjištěny být měly. Takovou konkretizaci žalobce neuvedl ani ve vyjádření ze 7. prosince 2007, ani v rozkladu ze dne 28. prosince 2007.

Dále žalobce namítal nesprávné posouzení obsahu a použitelnosti výzvy k dostavení se do sídla exekutorského úřadu. Trval na názoru, že žalovanému jako

správnímú orgánu nepřísluší vykládat ustanovení občanského soudního řádu a posuzovat pak způsob doručování písemností exekutorem v exekučním řízení, ani přiměřenost použití občanského soudního řádu při činnosti exekutora v exekučním řízení, když k tomu je nadán pouze soud. V exekučním řízení žalobce činí procesní úkony směřující k řádnému a včasnému ukončení exekuce. Jedním z takových úkonů je i výzva povinnému k dobrovolnému splnění povinnosti. Žalobce se ztotožňuje se žalovaným v tom, že listina obsahující výzvu musí být povinnému doručena tak, aby mohla vyvolat zamýšlený účinek. Žalobce se však domnívá, že jím zvolený způsob doručení této listiny není v rozporu s účelem výzvy a s obecnými ustanoveními občanského soudního řádu. Pokud se tedy jedná o postup při doručování výzev v případě, kdy není adresát zastížen, zaměstnanec žalobce se řídil postupem přiměřeně podle ust. § 50c odst. 1 občanského soudního řádu. Protože nebylo možné pro nedostatečné označení schránky písemnost doručit obdobně způsobem podle § 49 odst. 3 soudního řádu správního, vykonavateli žalobce nezbylo, než analogicky podle § 50c cit. zákona zanechat výzvu na jiném vhodném místě v místě doručení. Žalobce se domnívá, že jím zhotovená listina – výzva povinnému k dobrovolnému splnění povinnosti – byla svým obsahem a způsobem doručení použita přiměřeně podle příslušných ustanovení občanského soudního řádu. Uvedení údajů upřesňujících předmět a rozsah exekuce vyplývá ze skutečnosti, že vzhledem k chování povinného a jeho vyhýbání se exekuci nebylo možno povinnému jinak sdělit rozsah jím nesplněné a exekucí vymáhané povinnosti a účinně jej vyzvat k jejímu splnění. Za situace, kdy povinný zcela účelově a úmyslně znemožňuje identifikaci místa svého skutečného pobytu ve snaze vyhnout se exekuci nebyl jiný způsob doručení výzvy k plnění povinnosti možný. Postup vykonavatele při doručování výzvy byl zcela v souladu s postupem upraveným v občanském soudním řádu a byl adekvátní dané situaci a nedostupnosti jiného kontaktu s povinným. Doručení výzvy použitým způsobem bylo nezbytností za situace, kdy nebylo možno listinu povinnému doručit jinak.

Tuto námitku soud neakceptoval.

Podle ust. § 49 odst. 3 občanského soudního řádu, v platném znění, písemnost, u níž není potřebné, aby bylo prokázáno její doručení adresátu, lze doručit též vložením obálky s doručovanou písemností do adresátovy domovní nebo jiné jím užívané schránky.

Podle ust. § 50c odst. 1 občanského soudního řádu byla-li písemnost uložena, zanechá se v místě doručování adresátu výzva, aby si písemnost vyzvedl; to neplatí, jestliže v místě doručování nebylo možné zanechat výzvu v adresátově domovní nebo jiné jím užívané schránce a ani na jiném vhodném místě.

Z textu citovaných norem, na něž žalobce ve své argumentaci odkazuje, je zjevné, že žalobcův výklad a interpretace těchto norem nemůže obstát. Žalobce zaměňuje výzvu ke splnění vymáhané povinnosti ve smyslu zákona č. 120/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a výzvu k vyzvednutí doručované písemnosti. Na to ostatně poukázal i správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 12. prosince 2007 (viz str. 3 dole a str. 4 nahoře) a rovněž předseda Úřadu z rozhodnutí ze dne 15. dubna 2008 (str. 5 zcela dole). Soud k tomu dodává jen tolik, že žalobce samozřejmě byl oprávněn doručit povinnému výzvu k dobrovolnému splnění povinnosti, a to postupem podle příslušných ustanovení občanského soudního řádu. Pokud nebylo možno zásilku obsahující takovou

výzvu doručit povinnému ani do vlastních rukou, ani předat jiné osobě, byl žalobce oprávněn uložit ji za podmínek ust. § 50b občanského soudního řádu a podle ust. § 50c odst. 1 občanského soudního řádu výzvou, zanechanou v místě doručování, adresáta o tomto uložení vyrozumět s tím, aby si písemnost vyzvedl. Onou „výzvou“ ve smyslu ust. § 50c odst. 1 občanského soudního řádu je tedy upozornění na uložení doručované zásilky, nikoliv vlastní výzva exekutora ke splnění povinnosti, neboť tato je obsahem doručované zásilky. Z ustanovení § 50c odst. 1 občanského soudního řádu tedy vyplývá právo exekutora upozornit povinného na uloženou zásilku, ale nikoliv oprávnění doručit obsah či text této zásilky veřejně vyvěšením tak aby se s ním mohly seznámit třetí osoby. Ostatně obsah této výzvy je specifikován v ust. § 50c odst. 2 občanského soudního řádu, podle něhož ve výzvě podle odstavce 1 se uvede, kdo je adresátem a který soud doručovanou písemnost předal k doručení; není-li vyloučeno náhradní doručení písemnosti, musí v ní být též obsaženo poučení o následcích, jestliže písemnost nebude vyzvednuta (odstavec 4). Doručující orgán ve výzvě uvede, u koho, kde a v který den byla písemnost uložena a do kdy a v jaké době si příjemce může písemnost vyzvednout.

Občanský soudní řád tedy v žádném případě nepočítá s tím, že by obsahem výzvy podle § 50c odst. 1 měl být i samotný text doručované písemnosti. Pro srovnání: způsob, který zvolil žalobce, je stejně nezákonný a nesprávný, jako kdyby například soud v případě nezastižení adresáta doručil rozsudek tak, že by listinu s tímto rozsudkem vyvěsil v místě doručení tak, aby si kdokoliv mohl text rozsudku přečíst.

Žalobce v žalobě dále namítl, že údaje uvedené ve výzvě nebyly s to způsobit povinnému žádnou újmu a že jsou adekvátní dané situaci i jednání povinného. Žalobce zdůraznil, že povinný nesplnil ve stanovené lhůtě povinnost, uloženou mu pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, přičemž je v zájmu společnosti, aby exekutor vykonával svou činnost bez průtahů a při dodržení zásady hospodárnosti. Veřejným zájmem pak je řádný průběh exekučního řízení za účelem vymození spravedlnosti. Zákonem chráněný zájem oprávněného na vymození splnění povinnosti významně převyšuje právem chráněný zájem na ochranu osobnostních práv povinného. Svým protiprávním jednáním se povinný, nerespektující pravomocné rozhodnutí soudu, vědomě zbavuje části ochrany svého soukromí. Zde žalobce znovu poukázal na to, že se žalovaný v řízení nezabýval důsledně otázkou, kolika osobám mohly být případně údaje o oznamovateli zpřístupněny a tedy ani mírou případného ohrožení zákonem chráněného zájmu a ani nezjišťoval stanovisko povinného k tomu, zda se cítí poškozen. Správní orgán nezjistil, jak dlouho byla výzva v domě vyvěšena a jaká byla potenciální možnost, že se někdo s jejím obsahem seznámil a o kolik se mohlo jednat osob. Svým jednáním se povinný sám vystavil do situace, kdy musí být srozuměn s tím, že mu budou písemnosti doručovány „veřejným“ způsobem a že se třetí osoby mohou seznámit s tím, že je proti němu vedena exekuce a dovědět se některé údaje o jeho osobě. Žalobce zde odmítl argumentaci žalovaného, že údaj o počtu osob, jež se mohly seznámit s údaji o povinném, je podle § 50 odst. 1 správního řádu obecně známou skutečností, která se v řízení neprokazuje, a že vyvěšením listiny s osobními údaji v bytovém domě dojde ke zpřístupnění těchto údajů obyvatelům domu a případně dalším osobám. Pojem obecně známé skutečnosti nelze ztotožňovat s s úvahou o možném počtu osob, proto zde měl správní orgán vést podrobnější zjišťování.

Ani tuto žalobní námitku soud neakceptoval. Úvahy o tom, zda má větší váhu zájem na řádném vymození přiznané povinnosti nebo zájmem na ochraně soukromí povinného považuje soud za pouhé spekulace, jež nemohou nijak zastříť podstatu věci, tedy že doručení výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti bylo provedeno v rozporu s ustanoveními občanského soudního řádu a že tím došlo k porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas. Ani ustanovení občanského soudního řádu, ani ustanovení exekučního řádu nedávají exekutorovi pravomoc, aby zveřejněním obsahu výzvy ke splnění povinnosti zveřejňoval osobní údaje povinného. Ačkoliv tedy povinný musí být srozuměn s tím, že by ve veřejnou známost mohla vejít skutečnost, že mu jsou doručovány poštovní zásilky od soudu, resp. od exekutora, nic to nemění na tom, že žádný z citovaných zákonů nepočítá s tím, že by v takovou známost měl vejít samotný obsah těchto zásilek. Opačné stanovisko žalobce zde postrádá jakoukoliv zákonnou oporu.

Pokud pak jde o úvahy o počtu osob, které se mohly s obsahem výzvy ke splnění povinnosti, je skutečností, že žalovaný skutečný počet takových osob nezkoumal, spokojiv se s tím, že to mohli být obyvatelé domu, případně další návštěvy, což považoval za obecně známou skutečnost podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu. Soud ani v této věci neshledal žalobní námitku důvodnou.

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Za „skutečnosti obecně známé“ jsou považovány takové skutečnosti, které netřeba pro jejich obecnou známost prokazovat. Soud má za to, že žalovaný se v posuzované úvaze nijak nevybočil z uvedené definice. Je obecně známo, že schránky k doručování poštovních zásilek obyvatelům domů jsou umístěny ve společných prostorách domů tak, aby kdokoliv z obyvatel k nim měl přístup. Byla—li v projednávané věci předmětná výzva ke splnění povinnosti vyvěšena žalobcem na chodbě domu na zdi u poštovních schránek za vstupními dveřmi do domu, jak žalobce sám přiznal, je bez dalšího dokazování zřejmé, že přinejmenším kdokoliv z obyvatel domu se mohl s textem této výzvy, a tedy s osobními údaji povinného volně seznámit. Tato skutečnost je z každodenní reality natolik zřejmá, že ji lze podřadit pod pojem „skutečnosti obecně známé“ podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu.

Další námitka se týkala charakteru postavení exekutora při výkonu exekutorské činnosti. Podle žalobce není sporu o tom, že při výkonu exekutorské činnosti shromažďuje a zpracovává osobní údaje účastníků exekučního řízení a že tak činí v souladu s účelem, k němuž je zákonem určen, tedy k provádění exekučních řízení v případech, kdy tím byl soudem pověřen. Při provádění úkonů soudního exekutora v rámci exekučního řízení jsou pak úkony soudního exekutora považovány za úkony soudu. Jestliže je tedy žalobce jako soudní exekutor v mezích své působnosti oprávněn osobní údaje zpracovat, je oprávněn jej i zpřístupnit či zveřejnit. Správním orgánem postihovaný způsob zpřístupnění osobních údajů povinného je zcela legitimní, neboť tak

činí v rámci plnění svých veřejnoprávních kompetencí. Žalobce se proto nemohl dopustit deliktu, který je mu kladen za vinu.

Rovněž tuto námitku nemohl soud akceptovat. Není samozřejmě sporu o tom, že žalobce při výkonu exekutorské činnosti je oprávněn shromažďovat a dále zpracovávat osobní údaje účastníků exekučního řízení, a to v souladu s účelem tohoto řízení, tedy pro vynucení uložené a dobrovolně nesplněné povinnosti. Z toho ovšem nijak nevyplývá, že by v rámci exekučního řízení mohl exekutor osobní údaje účastníků libovolně zpřístupňovat či dokonce zveřejňovat. Takovou generální pravomoc žalobce jako exekutor nemá, neboť mu ji žádný právní předpis nepřiznává. Má-li žalobce jako exekutor při výkonu exekutorské činnosti postavení orgánu veřejné moci, pak se na něj totiž v plné míře vztahuje ustanovení článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Ostatně, žalobce ani v žalobě nevyložil, jak a proč by měla z jeho postavení vyplývat pravomoc zveřejnit osobní údaje dlužníka, resp. povinného, a to včetně údaje o tom, že je povinným, komu dluží a jak vysokou částku, či jak by zveřejnění těchto údajů mělo směřovat k dobrovolnému splnění uložené povinnosti. Zveřejnění těchto osobních údajů povinného tedy nemělo oporu ani v zákoně, ani nevyplývalo z účelu a smyslu exekutorské činnosti žalobce a bylo tedy zřejmým excesem, konáním mimo meze platného práva.

Žalobce dále uvedl, že jemu vytýkané jednání nemůže naplňovat znak protiprávnosti. Pokuta byla uložena za spáchání správního deliktu podle ust. § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, a to za porušení povinnosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. f) cit. zákona. Účelem vymezení skutkové podstaty správního deliktu je pozitivně upravit a popsat jednání či stavy, které jsou považovány za protiprávní a s nimiž zákon spojuje následek ve formě sankce. Skutkové podstaty nelze formulovat kazuisticky, ale s jistou mírou obecnosti, jež však nemůže vést k tomu, že není zřejmé, co vlastně je za protiprávní jednání považováno, v čem spáchání správního deliktu spočívá a jaký je objekt spáchání deliktu zasažený. Přitom výklad právní normy v neprospěch toho, komu správní orgán sankci ukládá, je v rozporu s článkem 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Je tedy zřejmé, že zákon o ochraně osobních údajů vymezuje skutkovou podstatu správního deliktu tak, že se jej dopouští ten, kdo jedná způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu. Tento účel však není v citovaném zákoně výslovně uveden. Ze skutkové podstaty není zřejmé, v čem má naplnění skutkové podstaty deliktu spočívat. Rovněž pojem „zpracovává“ je v zákoně definován jen demonstrativním výčtem. Závěr o tom, zda konkrétní jednání odpovídá stanovenému účelu či nikoliv lze učinit až na základě právní argumentace, kterou však správní orgán učinil až následně v rozhodnutí o deliktu. Tyto skutečnosti způsobují natolik nekonkrétní a nepřesnou formulaci skutkové podstaty deliktu, že tuto podstatu je třeba vyložit nikoliv rozšiřujícím způsobem, ale restriktivně. Rozšiřujícím výkladem by se totiž správní orgán dostal do situace, kdy vyvozuje správní odpovědnost za delikt jen proto, že výkladem dospěl k závěru, že odpovědnost je dána. Žalobce je tedy přesvědčen, že ačkoliv postupoval vůči povinnému v průběhu exekučního řízení při výzvě k dobrovolnému plnění způsobem shora popsaným a že zpřístupnil osobní údaje povinného R. Č. v možném rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, nelze žalobci pokutu uložit.

Tuto námitku soud rovněž neakceptoval. Především je zřejmé, že žalobce při doručování výzvy povinnému k dobrovolnému splnění povinnosti postupoval v rozporu s ustanoveními občanského soudního řádu o doručování, když vzhledem k nemožnosti zanechat povinnému oznámení o uložení zásilky s touto výzvou v poštovní schránce, obsah této zásilky zveřejnil vyvěšením v chodbě domu, v němž měl povinný přebývat. Jak soud vyložil výše, takový způsob doručení zásilky občanský soudní řád nezná, a tedy jej absolutně nelze použít.

Pokud pak jde o zveřejnění osobních údajů, je nutno vycházet z toho, že podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas.

Je-li žalobce v postavení exekutora, který vykonává úkony v exekučním řízení, jejichž účelem je výkon exekučních titulů, pak jím prováděné zpracovávání osobních údajů musí s tímto účelem korespondovat, směřovat k jeho realizaci a nepřekračovat jej. Bylo-li tedy účelem činnosti žalobceva zaměstnance jakožto vykonavatele doručit povinnému výzvu k dobrovolnému splnění povinnosti, pak postup, který vedl ke zveřejnění, byl zjevně v rozporu s tímto účelem. Jak soud konstatoval výše, není zřejmé, jak by mělo zveřejnění údajů o povinném, včetně údaje o tom, že povinným, komu dluží a kolik, naplňovat účel exekučního řízení podle exekučního řádu. Žalobcem realizované zveřejnění těchto údajů tak bylo provedeno mimo účel exekučního řízení, tedy mimo účel, pro který žalobce osobní údaje povinného shromažďoval a zpracovával, a bylo tedy porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Protiprávnost tohoto jednání žalobce byla zřejmá nikoliv až na základě interpretace citované normy, ale již ze skutečností, známých před tímto jednáním: jednak doručení výzvy odporovalo občanskému soudnímu řádu a jednak nebylo v souladu s účelem exekučního řízení. Jinak vyjádřeno: v souladu s účelem exekučního řízení bylo doručit povinnému výzvu k dobrovolnému splnění povinnosti, ale nikoliv už zveřejnit údaje o tom, že je povinen zaplatit, komu má zaplatit a kolik, neboť zákon žalobci ani neukládá, ani nedovoluje vymáhat splnění povinnosti zveřejňováním osobních údajů povinného.

Žádnou ze žalobních námitek tedy soud neshledal důvodnou.

Žalobce konečně v žalobě navrhl moderaci uložené pokuty, když její výši shledává nepřiměřeně vysokou vzhledem k tomu, že se u něj jednalo o první takto zjištěný delikt. Pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřeně vysoké výši vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by zpřístupnění údajů vedlo k jakémukoliv škodlivému následku na straně povinného, který by bylo třeba kompenzovat. Jednání zaměstnance žalobce bylo vedeno snahou naplnit účel pověření exekutora, tedy od povinného vymoci plnění povinnosti uložené mu pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, když jiný způsob informování povinného o možnosti dobrovolného splnění povinnosti vzhledem k nezjistitelnosti aktuálního místa pobytu povinného nebyl možný. Neuvedení osobních dat identifikujících povinného jako dlužníka a pohledávku za ním by nemělo efekt, protože by bylo neurčité. Správní orgán nesprávně aplikoval ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, když hodnotil závažnost, způsob, dobu trvání a následky zjištěného správního deliktu a okolnosti jeho spáchání a pokutu 4000,- Kč uložil tak v nepřiměřené výši.

Ani tomuto návrhu žalobce soud nevyhověl. Úřad pro ochranu osobních údajů uložil žalobci pokutu podle ust. § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč. Byla-li pokuta uložena ve výši 4000,- Kč, přičemž horní hranice pokuty činí 5 milionů Kč, lze jen stěží dospět k závěru, že by tato pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Naopak, pokutu ve výši řádově tisíce maximální částky nelze označit než za velmi mírnou, plnicí funkci spíše upozornění než sankce, za opatření spíše varovné než represivní. Tvrzení žalobce, že nebylo prokázáno, že by zpřístupnění údajů vedlo ke škodlivému následku na straně povinného, který by bylo třeba kompenzovat, není relevantní, neboť smyslem sankce není kompenzovat škodlivý následek; Úřad proto nebyl povinen takovou skutečnost hodnotit. Jakkoliv lze souhlasit se žalobcem v tom, že jeho jednání bylo vedeno snahou naplnit účel činnosti exekutora, tedy vymoci plnění povinnosti uložené povinnému pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, nelze odhlédnout od skutečnosti, že jeho zaměstnanec postupoval jednak v rozporu s občanským soudním řádem, jednak v rozporu s účelem úkonu v exekučním řízení – doručení výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti: pokud nebylo známo aktuální místo pobytu povinného, nebylo možno tento nedostatek vykompenzovat tím, že žalobce zveřejní osobní údaje povinného. Návrhu na moderaci tedy soud nevyhověl, když žalobce v něm jednak argumentoval nedůvodně a jednak nevyložil, proč považuje hodnocení provedené žalovaným za nesprávné.

Městský soud v Praze proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. listopadu 2011

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu